

[Bertel Dahlgaard.]

procentvise besparelser på en række bevil-linger uden saglig gennemgang af forelig-gende muligheder var selvfølgelig kun pjank, som regeringen var nødt til at afvise, men finansministeren har jo dog på den plads, hvor han sidder, mulighed for at hindre, at tillægsbevillingsloven svulmer over alle bred-der, som det er sket i år.

Hertil kommer endnu et forhold. Det er et stort spørgsmål, om de kæmpebeløb, der på finansloven er bevilget til militære anlæg, overhovedet lader sig anvende, selv-om man gør alt muligt for at give pengene ud. Vi hører fra England, hvordan dette land har måttet anvende adskilligt mindre på militærbudgettet, end der var stillet Amerika og Atlantpagtens fællesforsvar i udsigt. Jeg tror, at det nødvendigvis må gå Danmark på samme måde. Det kan ikke nytte, at vi herhjemme stadig mener, at det, som viser sig umuligt for andre lande, der er stærke og mægtige, er muligt for Danmark. Det radikale venstre foreslår en strækning af disse bevillinger, så besparelser af betyd-ning nås. Derfor tillader jeg mig at sige til finansministeren, at målet bør være en ad-ministration, der indenfor samme skatte-udskrivning som i fjor tilvejebringer et over-skud på budgettet til afbalancering og sik-ring af vor økonomi.

Jeg skal endnu kun sige, at vi indenfor det radikale venstre ikke tror på, at spørgsmå-let om prisbindingerne lader sig løse hver-ken ved det blotte bortfald af prisbindinger-ne, som regeringen foreslår, eller blot ved gennemførelse af socialdemokratiets krav om opretholdelse af de nuværende prisbin-dinger. Regeringens standpunkt her synes med sikkerhed at ville medføre en ny bety-delig stigning af pristallet til juli med på-følgende lønforhøjelser og omkostningsstig-ninger. På den anden side har udviklingen siden i fjor og den ulige stilling, regeringen indtog overfor skibsfartens og andre er-hvervsområders bidrag til saneringen sam-menlignet med landbrugets bidrag, medført, at prisbindinger med de nuværende virkni-nger ikke lader sig opretholde. Disse spørgsmål kommer imidlertid til særlig behandling vel i morgen og henvises vel så til et særligt ud-valg, hvor en saglig behandling af hele dette vanskelige problem kan finde sted.

I denne forbindelse skal jeg iøvrigt anbe-fale det efterfølgende forslag på dagsordenen om tilskud til priserne på rugbrød og mælk til velvillig behandling og overvejelse sam-men med de andre problemer vedrørende prisforholdene.

Jeg skal dog tilføje, at jeg har forstået

finansministerens udtalelser med henblik på fremtiden sådan, at han hermed har af-givet løfte om, at forslag om en stor skatte-reform vil foreligge fra regeringens side til efteråret. Det er også en af de store forsøm-melser, der er sket, at denne sag ikke for-længst er blevet forelagt for rigsdagen, skønt den store skattekommission har afgivet sin betænkning for to år siden. Det bliver mere og mere klart, at med de skattebyrder, vi nu er nået op på, øver skatterne en betyde-lig indflydelse på produktionen, på den en-keltes arbejdsindsats og på opsparingen. Den tankegang skulle kunne vinde gehør hos den højtærede finansminister, at det ikke går an, at landets politik efterhånden til-rettelægges således, at den væsentligste del af opsparingen her i landet foregår i selskaber og gennem det offentlige. I det demokratiske samfund må der hele tiden være et kraftigt incitament for den enkelte borger med jævne indtægter til at øge sin arbejdsindsats og til at lægge noget til side. Det er netop det hovedsynspunkt, der ligger til grund for det af det radikale venstre fremsatte lovforslag om udbyttedeling. Efter adskillige års fremgang er vor produktion nu stagnerende. Det er faktisk det alvorlig-ste memento for den nuværende regering, at samtidig med, at udenrigsministeren i Paris giver udtryk for sine naive forvent-ninger om, at den samlede produktion kan forøges med 25 pct. i de kommende 5 år, er produktionsfremgangen foreløbig stand-set. Produktionsfremgang er en forudsæt-ning for den opsparing og den forøgelse af in-vesteringen, som atter er betingelsen for tek-niske fremskridt med deraf følgende øget velstand; men intet vil øge produktionen så stærkt som ændringer i vort lønsystem, der giver den enkelte medarbejder øget person-lig interesse i virksomhedens fremgang.

Jeg vender mig derefter til det forelig-gende toldlovsforslag. Det er med forblø-felse, jeg har set, at finansministeren 14 dage før rigsdagssamlingens slutning kaster et toldlovsforslag på bordet indeholdende gen-nemgribende ændringer af omkring 250 af den nuværende toldlovs 300 à 350 positio-ner. Jeg er helt overbevist om, at hvis fi-nansministeren ikke i øjeblikket havde sid-det på denne post, og ved siden af en på disse områder så pågående mand som handelsmini-steren, men havde siddet i stille virke som økonomisk professor, så ville han have for-dømt en så letfærdig behandling af dybt-gående finansielle og erhvervsmæssige for-hold.

Af de tre argumenter for det ønskelige i en toldrevision, som ministeren fremførte, kan